

китѣ имъ къмъ напредѣкъ, обрѣщайки внимание на изобретенията имъ, тъй като тѣ способствуватъ за икономическото му сѣществуване.

„Каква полза отъ превъзходнитѣ по наука и тѣхника европейски народи, когато тѣ бездействуватъ предъ насъщнитѣ нужди и злощастieto на нашия народъ, или, по-право казано, съдействуватъ противъ народната ни политическа самостоятелностъ? Когато, забѣгнавши ние у тѣхъ, тѣ ни приематъ при най-тежки условия? Когато при нещастията ни тѣ се радватъ, ржкоплѣскаатъ и възхваляватъ враговетѣ ни, учейки ги на най-потиснителни сѣдства противъ насъ? Когато се стараятъ да ни държатъ въ първобитно сѣстояние, да ограбватъ и унищожаватъ малката ни промишленостъ и търговия, за да ни направятъ по този начинъ тѣхни поданици? Когато въ надменността си ни презиратъ като невежи, въ фанатизма си — като неблагочестиви друговѣрци, въ своенравието си ни преследватъ навсѣкжде като тѣмъ неподобни, сочейки ни икономическото си и духовно всесилие и стараяйки се да ни прекръстятъ въ тѣхната вѣра?“

И начерталъ така пжтъ на действие и причини на отказъ отъ потисници-друговѣрци, Селимински не забравя да изтъкне едно голѣмо предимство на българитѣ, способно да вдѣхне почитъ къмъ тѣхъ у всѣки правдивъ наблюдател: българската признателностъ. „Българскиятъ народъ, казва той, се различава много [отъ сѣседнитѣ си народи по нравъ. Той е, може-би, едничкиятъ народъ въ свѣта, който е признателенъ къмъ благодетелитѣ си, не забравя благоденствията, уважава добродетелнитѣ хора; та ако и друга европейска държава, освенъ Русия, му окаже сѣдействие, несъмнено ще храни и къмъ нея почитъ, преданостъ и искрена любовъ“.

6. РУСИЯ И СЛАВЯНСТВОТО. — Не случайно забелязва тукъ Селимински, като говори за държави, сторили зло на народа, — „освенъ Русия“. Защото въ негови очи само тази славянска държава прави въ Европа щастливо изключение въ политиката си къмъ насъ, като държава благодетелка и като народъ, проникнатъ отъ истинско състрадание и готовъ за всѣка помощъ. Всрѣдъ мрака на ненавистъ и убийствено безразличие, нахлулъ отъ културнитѣ народи на Западъ, едничката свѣтла точка на хоризонта е за българитѣ полярната руска звезда. И тя грѣе толкова по-силно въ душиѣ, колкото по-страшна е била тѣмата и по-безутешно отчаянието у българина. Селимински улучва съ вѣрата си въ Русия една чувствителна струна у сѣнародницитѣ си. Проповѣдва ли вѣра